

til anvendelse inden for landbruget, ikke er til hinder for, at det ansøgte patent kan meddeles.«

Disse afgørelser er ikke indbragt for domstolene. Kendsgerningen er således den, at den praksisændring, som handelsministeriet mener skal finde sted, allerede er gennemført på grundlag af patentloven af 20. december 1967.

Ved nu at bringe spørgsmålet frem uden hensyn til de klare kendsgerninger skabes der unødigt på ny en usikkerhed om de løbende ansøgninger, som er indleveret i tillid til patentankenævnets kendelser.

Den omstændighed, at kendelserne angår en ansøgning vedrørende landbrug, ses ikke at kunne begrunde en eventuel påstand om, at der kun er sket en praksisændring inden for en del af området, således at det nu er den øvrige del af området, der skal reguleres. De præmisser, hvorpå patentankenævnet bygger sin kendelse, er nemlig fuldtud gyldige for hele det erhvervsområde, der kan komme i betragtning.

I Kapitel VI er fremsat forslag til spørgsmål 5 til handelsministeren.

Kapitel III.

Manglende overensstemmelse med Fællesskabets Patentkonvention.

De to citerede kendelser fra patentankenævnet illustrerer nogle problemer, der kan opstå for ansøgere (og patentdirektoratet), når omstændighederne omkring en lovs tilblivelse er uklare.

Der kan derfor være grund til at pege på to steder i bemærkningerne til lovforslaget, hvor det direkte eller indirekte forklares, at lovteksten skal betyde noget andet end det, der står.

På side 34, venstre spalte, er der i afsnittet vedrørende lovtekstens § 3, stk. 1, nr. 3 efter Foreningens kritik af uoverensstemmelsen med Fællesskabets Patentkonvention Art 29c indføjet en forklaring, der slutter med følgende:

»Det foreslåede stk. 1, nr. 3, skal, uanset at det ikke fremgår af ordlyden, forstås på samme måde som patentkonventionens regel.«

Ikke mindst på et så vigtigt område som beskyttelsens omfang bør det imidlertid

fremgå af selve lovteksten, at der er overensstemmelse med Fællesskabets Patentkonvention, således at enhver kan læse, at beskyttelsen er begrænset til de ved fremgangsmåden *direkte* fremstillede produkter.

På side 34, højre spalte, forklares i bemærkningerne vedrørende lovtekstens § 3, stk. 3, nr. 2 om konsumtionsprincippet, at eneretten ikke omfatter handlinger angående produkter, efter at patenthaveren eller andre med hans samtykke har bragt dem i omsætning her i landet.

Endvidere forklares det, at når man nu medtager en udtrykkelig regel, skyldes det, at en lignende bestemmelse findes i Fællesskabets Patentkonvention Art 32. Det afsløres imidlertid ikke her, at der i Art 32 står »med dennes *udtrykkelige* samtykke«, men på side 35 forklares i forbindelse med § 3, stk. 4, at princippet er blevet bekræftet gennem EF-Domstolens afgørelser vedrørende nationale patenter.

Ikke mindst af denne grund bør det fremgå af selve lovteksten, at den er i overensstemmelse med Fællesskabets Patentkonvention, og at en forudsætning for konsumtion er patenthaverens *udtrykkelige* samtykke til, at produktet er bragt i omsætning.

Patentagentforeningen henstiller, at Folketingets Erhvervsudvalg med de to citerede patentankenævnskendelser in mente tager initiativ til at få lovteksten bragt i klar overensstemmelse med Fællesskabets Patentkonvention. I Kapitel VI er fremsat forslag til spørgsmål 6 og 7 til handelsministeren.

Kapitel IV. Omvendt bevisbyrde.

Fællesskabets Patentkonvention indeholder i Art 75 en regel om omvendt bevisbyrde i det specielle tilfælde, hvor patentet angår en fremgangsmåde til fremstilling af et nyt produkt, se lovtekstens § 92 og bemærkningerne hertil på side 54, højre spalte. En tilsvarende regel mangler i det nu foreliggende nye lovforslag, der ellers, som påpeget af handelsministeren, på initiativ fra Sverige på andre punkter er bragt i bedre overensstemmelse med konventionerne end det i forrige folketingssamling fremsatte lovforslag nr. L 54-55.

Udvikler det europæiske patentsystem sig som ventet, vil flertallet af fællesskabspatenter gældende for Danmark være på uden-